

•เขียนโดย manager•

•วันอาทิตย์ที่ 14 กรกฎาคม 2013 เวลา 15:49 น. - •แก้ไขล่าสุด •วันอาทิตย์ที่ 28 กรกฎาคม 2013 เวลา 21:21 น.

ตำนานเมืองล่อง ฉบับตรวจสอบปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ (ต่อ) (พระธาตุเสด็จ) ในตอนที่เหลี่ยมนั้น เป็นที่ไว้เข้าของเงินคำรอมกับกันทั้งมวได้ ๓๘ โกฏแล เมื่อ นั้น สรีธัมมโสกราชกับท้าวพระญาทั้งหลาย เอาเงินคำมาสร้างที่ประจุธาตุพระเจ้าทั้ง ๓ แห่งนี้ คณนาสังขยาเข้าของทั้งมวได้ ๗ ตี้อยลาย ๕ ล้านโกฏดีหลีแล เมื่อตั้งอันพระญาโสกราชกับบรหันตาทั้งหลาย ยังอทิฐานว่าดังนี้เล่า เมื่อใดธาตุพระเจ้ารุ่งเรืองแล้วจะทำปฏิหารย์แต่ตอนอันนี้ ไปตกคอยพุทท์แลมีเมื่อใด ธาตุลูกนั้นอันยังคอยพุทท์ที่ฮื้อสระเด้งมาตอนลี้เหลี่ยม พระธาตุลูกอันยังคอยอุปยานิกะขวยปูนัน หื้อสระเด้งไฟเลิงเมืองท่งย่างแล้วสระเด้งมารอมกันทีเดียวในตอนทั้นนี้เล่าเทอะ

ส่วนธาตุองค์อันอยู่ในคอยอุปยานิกะนั้น เป็นธาตุลูกอันอยู่จอมบ่าซ้ายแห่งพระเจ้าแล เมื่อปฏิหารย์ไปตกไกลนั้นเปดั่งลงบินนั้นแล เปดั่งเงือกวิ่งกินน้ำนั้นแล ธาตุองค์อันไว้นาคประพุทท์นั้นปฏิหารย์ไปเปดั่งลูกพุนั้น บินข้ามคอยมาเพรแล สระเด้งข้ามแม่น้ำไปหาดอยกล้าโพ้นเล่าก็มีแล ธาตุองค์นี้อยู่จอมบ่าขวาแห่งพระเจ้า แลมีเสลาธาตุองค์อันยังอยู่ปุริปะตอนลี้เหลี่ยมนั้น เปนตูกขระหม่อมแห่งพระพุทเจ้า องค์นี้แควนประเสริฐกว่าทุกองค์แล เมื่อผายปฏิหารย์ไปไกลเท่าใด ยังอยู่ไกลจิมหันเปนเปลวอยู่มาบ เปนดั่งเปลวประทีดั่งขึ้นนั้นแลธาตุลูกนี้เมื่อปฏิหารย์ออกไปซ่านัก พรบตา ๗ ที่จึงหายไปแล้ว เฒว่ไปไกลก็ปูนดั่งวาแขน เทาดั่งลำเทียนขึ้นนั้นแล ลางคราบหากลูกเปนเปลวตัดเปลวถ้านั้นอยู่บ่งบ่งเปดั่งเปลวไฟนั้นก็มีแล

เมื่อใดธาตุพระเจ้า ๓ พระองค์นี้ออกไปสาแดงอโลกะปฏิหารย์แล้วคินมารอมกันที่ตอนปุริปะในเกาะอันนี้แลมีเมื่อใด เมื่อตั้งอันเกาะทั้นจักเปนบ้านเปนเมืองมีเวียงอันใหญ่กว้างแลยาวตามตอนอันนี้ แวดล้อมรักสาพระมหาธาตุเจ้าไว้จักมีพายหน้ามีหั้นชะแล เมื่อตั้งอันคนทั้งหลายผู้มึใจสัทธามากนักมักบุญเจ้าทั้งหลายจักมาม่วนกันอยู่อุปัฏฐากมหาธาตุเจ้า ในเมื่อเกาะอันนี้มากนักมีหั้นชะแล เตสุฎาเนสุ ธาตุนิทาน นิติถิ

(พญามิเนยยะกับพระมหาเถระเจ้า ๒ รูปบูรณะพระธาตุแหลมสี่ พ.ศ.๒๑๓๐) ในเมื่อพระญามิเนยยะกับมหาเถระเจ้า ๒ ตนกับนักบุญทั้งหลาย สร้างแปลงที่นั้นลูกเปนวัดมหาธาตุเจดียสูงได้ ๒๕ วา กว้าง ๒๕ วาแล้วตั้งอัน ยามนั้นในท่งย่าง เมืองฝางนั้น ยังมีพระญาดน ๑ ชื่อว่าจิงโกปัฏฐะ มีบุญสมพารมากนัก จักได้สร้างเมืองฝางมาหื้อเปนมหานครอันใหญ่ชะแล พระญาดน ๑ ชื่อว่าสิริวิสุทวังสะ อยู่เมืองละโว้ จักมาชักพระเจ้ายังน้ำแม่น้ำนอกไปใส่ธมวไ้เมืองท่งย่างในวัดพระยีนชะแล ยามนั้นเมืองท่งย่างจักสุขเสมมากนักชะแล พระญาจิงโกปัฏฐะตนนั้นจักได้ปราบแพท้าวพระญาทั้งหลายชะแล ท้าวพระญาดนนั้นรู้ข่าวว่าธาตุพระเจ้าเกิดมีในเมืองปุริปะนี้ จักเอาริพลมาไหว้พระมหาธาตุเจ้า พระญาดนนั้นจักเอาจิงโกคำมาใส่มหาธาตุเจ้าแต่ยอดลงมารอดดินธอรณีนลุ่มนั้นมีหั้นชะแล พระญาจิงโกปัฏฐะตนนั้นจักเอาเข้าของเงินคำอันพระญาสรีธัมมาโสกราชฝิงไ้นั้น ออกมาค้าชุมมหาธาตุเจ้าในที่นั้นที่รุ่งเรือง แลแทนเข้าของคนทั้งหลายผู้มาสร้างที่นั้นบ่หื้อทุกข์ไร หื้อเปนติมิเข้าขอมมีหั้นชะแล พระญาดนนั้นจึงเมื่ออยู่เปนพระญาในเมืองวิขเลยะที่อันพระเจ้าสระเด้งขึ้นมานั้นแล พระญาจิงโกปัฏฐะ แลพระญามิเนยยะมาสร้างแปลงมหาธาตุเจ้า หื้อเปนมหาเจดียค์สูงได้ ๒๕ วา กว้าง ๒๕ วานั้น

•เขียนโดย manager•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 14 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 15:49 น.• - •น้ใกล้สุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 28 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 21:21 น.•

เมื่อสักการชได้ ๙๔๙ ตัว(พ.ศ.๒๑๓๐)มีหั้นชะแล ธาตุพระเจ้ายังดอยพุทบกี้ดี ในชวยบูก็ดี พระญาสรวิ้งสะแลพระญาจิงโกปัฏญะจักเอามาไว้ในดอนลี้เหลียมที่นี้ทั้ง ๒ แห่งมีหั้นชะแล คั้นว่าพระญาทิจฐานหื้อเข้ามาอยู่ในถ้ำที่นั้นแล้ว พระพุทเจ้า ๒๘ กับรูปยนต์คั้นนั้นจักสระเด้จออกมารวมกันในเดือนลี้เหลียมที่นั้น รูปพระเจ้า ๒๘ กับทั้งธาตุ ๒ องค์พระญาจักอทิจฐานหื้อเข้ามาอยู่ในถ้ำที่นั้นแล้ว ดั่งยนต์คั้นนั้นพระญากักหื้อหล่อเปนรูปพระเจ้าลิกชีไว้ในวิหารปราสาท แล้วพระญาจิงขึ้นเมื่อสู่เมืองละโว้มีหั้นชะแล ดั่งพระญามีเนยยะกับทั้งพระญาจิงโกปัฏญะ แลพระญาสิริสุทวังสะตนนั้นมียายุได้ร้อยปีจึงจักตายมีหั้นชะแล พระญามีเนยยะนั้นคือว่าพระญาลัมพกัณณะอันได้พึ่งธัมมแห่งพระพุทเจ้าเมื่อก่อนวันนั้นแล

พระญาจิงโกปัฏญะนั้นได้พระญาเลยะตนอันได้หื้อเข้าปนิทบาตรเพนทานแก่พระเจ้าได้ ๗ วันนั้นแล พระญาสิริสุทวังสะนั้นคือว่าพระญาสัณพหุสสี ตนอยู่เมืองเววาทะภาสิต หื้ออันถั่วเลงาเต้าแต่งหื้อเพนทานแก่พระพุทเจ้าเมื่อก่อนวันนั้นแล พระญา ๓ ตนนี้ได้ถึงโสดาบันนะปุคละแล้วแล ส่วนว่าเจ้าภิกขุ ๒ ตนนั้น ตน ๑ ชื่อว่าจุพเทวานัน จักได้ถึงอรหันตาเมื่อขุมนมธาตุชะแล ตน ๑ ชื่อว่าเตริจານัน จักได้เปนพระปัจเจกพุทโธในละแวก กับ ๒ อันในภทกบนี้ได้ชื่อว่าสุขาโนว่าอัน มีหั้นชะแล ตติยภณท์ แต่เวียงลองมารอดดอนลี้เหลียมได้คำตึงเบ ๒ พันวาแล ดอนลี้เหลียมนั้นมิกกลางแม่มนั้นแล น้ำแม่มหากวตล่อมเกาะอันนั้นเปดตั้งเวียงนั้นแล แต่ดอนลี้เหลียมนั้นมาเลิงดอยพุทบกี้ได้คำตึงเบ ๒ พันวา แต่ดอยพุทบกี้เลิงดอยชวยบูแช่ฟ้าไกลได้ ๔ คำตึงเบ ๘ พันวาแล ที่นี้เป็นครวมายังอยู่กะทำบุญแก่บัณฑิตต้งทั้งหลาย แห่งพระเจ้าทั้งหลายอันเกิดมาเปนพระในกัปปนี้ชู้ตนแล

(สร้างเวียงพระธาตุแหลมลี กลับน้ำข้าวัดและที่นา พ.ศ.๒๑๖๘) ยังมีพระญาตน ๑ ชื่อว่าพรหมกุลี จักมาชูดอนลี้เหลียมที่นั้นหื้อปล่องแม่น้ำยมกล้าได้เล็ก ๘ วา กว้าง ๓๒ วา แล้วพระญาจักหื้อแปลงช้วยข้ามเปนปะตูเวียงหั้นมีหั้นชะแล แต่้นเเล่ฝ่ายน้ำแม่กล้าตก วันออก แลหนได้้นั้น

พระญาจักหื้อปลั้ไม้แลพระญาจักหื้อฝ้ายถางไม้เสียแลค่านไหนกว้างพันวาจักมีหั้นชะแล แล้วก็หื้อตั้งบ้านอยู่ทั้ง ๓ ฝ่ายนั้นชู่แห่งชะแล

เมื่อตั้งอันที่ต้งวัดมหาธาตุเจ้าก็จักรุงเรืองงามยังนักมีหั้นชะแล คั้นว่ามหาธาตุเจ้าบวระมวลรุงเรืองแลนั้น

คนทั้งหลายอันอยู่ในจตุทิศนั้นจักมาไหว้นบสักการะบูชาบชาตทุกเดือน ๖ เพง เปดตั้งคนทั้งหลายมาไหว้มหาธาตุเจ้าในเมืองหริภุญชัย

มหาธาตุเจ้ายังละพุนนั้นมิหั้นชะแล คือว่าเมื่อในสักการชพอนปีนั้น มหาธาตุเจ้าดอนลี้เหลียมนี้ยังมีพระญา ๒ ตนกับทั้งสังฆเถร ๔ ตน จักมาลาดผ้าบูชาสการ

กะทำหื้อเปนคำหลบโล่ถม ๓ ชั้นมีหั้นเล้าชะแล ยังมีพระญาตน ๑ ชื่อว่ามุหลิก จักมาสร้างปราสาทได้พันยอไวยังในวิหารนั้น

เมื่อสักการช ๙๘๗ ตัว(พ.ศ.๒๑๖๘)มีหั้นชะแล พระญาจักหื้อทานคนไว้กับวัดได้ร้อยคร้วมีหั้นชะแล จักไวนากับวัดด้วยเล้ามีหั้นชะแล

ที่นั้นพระญาจักหื้อแปลงลำเวียงทองกวตล่อมมหาธาตุเจ้าเล้า จักมีเมื่อพายหนามีหั้นชะแล ธาตุพระเจ้านี้แควนประเลสิกว่าชู่แห่งแล เมื่อจักขุมนมธาตุพระเจ้า ๓ พระองค์ จักสระเด้ไปเมืองนาคองค์ ๑ จักสระเด้ไปเมืองฟ้างค์ ๑ จักสระเด้ไปเมืองลังกาทิปองค์ ๑ แล ดั่งธาตุ ๒ องค์อันอยู่เมืองฟ้าแลเมืองนาคันนั้น

จักสระเด้จมารวมกันที่ขุมนมธาตุตามอทิจฐานแห่งพระพุทเจ้า บัพ ๔ พันปุนร้อยปียามนั้นจักขุมนมธาตุพระเจ้าเลี้ยงเมื่อนั้นมีหั้นชะแล ยังมีพระญาตน ๑

ชื่อว่ามุหลิกจักเอารูปพระเจ้าลิกชีไว้ในปราสาทพันยอไยท่ากลางวิหารหลวงวัดมหาธาตุเจ้าหั้นมีหั้นชะแล เอกราช จตุตถ์ แต่เมื่อนำธาตุเจ้ารุงเรืองแล้ว

มาเลิงพระญาตนชื่อว่าชะหลิกนั้น นับปีได้ ๔๙ ปีแต่กาลนั้นเมื่อนำเล้า ยังมีพระญาตน ๑ ชื่อว่ามธุรัสสะ เปนลูกแห่งพระญามุหลิกนั้น

จักได้เปนหมื่นวัดในเมืองมหาธาตุเจ้านั้นมีเมื่อใด ในเมื่อศาสนาพระพุทเจ้าได้ ๓ พันปีมีหั้นชะแล เมื่อดั่งอันเมืองอันนี้จักเปนชียูคมากนักชะแล

ยามนั้นคนทั้งหลายผู้งาบพนาจักมาบิเบียนเอาอย่างเงินค้ำมหาธาตุมีหั้นชะแล เมื่อนั้น พระญามธุรัสสะจักหื้อชูดตดอนลี้เหลียมอันนั้นหื้อกว้างเปนคื้อ

หื้อน้ำแม่มไหลเข้ามา แล้วจักก่อลำเวียงกวตล่อมทุกเบื่องทุกพาย เพื่อกักห้ามยังข้าเล็กอย่า หื้อมาบิเบียนกะทำร้ายได้มีหั้นชะแล

พระญามธุรัสสะนั้นหานิยกาลสาสนามหาธาตุเจ้าจักไกลเลี้ยงมีหั้นชะแล เมื่อเช่นพระญามุหลิกตนพอนั้นสาสนามหาธาตุเจ้ารุงเรือง เพื่อบุณขอธัมมกัณนั้นแล

ในเมื่อพระญามธุรัสสะตายแล้ว ยังมีลูกพระญามธุรัสสะ ๑ เปนหลานพระญามุหลิกนั้น ชื่อว่าสุรมาโดยยะ จักได้แทนพ่อเล้าแลพระญามธุรัสสนั้นอายุได้ ๕๗ ปีจึงตายแล

พระญาสุรมาโดยยะจักได้เปนพระญาในเมืองสิริกกุฏญะโกเอ็ก ไทว่าเมืองลองนี้แล อายุพระญาตนนั้นได้ ๙๒ ปี จึงจตุตตายมีหั้นชะแล

ล้ากว่านั้นไปท้าวพระญาตนอื่นจักมากินเมืองมหาธาตุเจ้านี้ หาบได้แลจักถอยลงไปเทือน้อยเทือน้อย ต่อเท้าขุมนมธาตุเจ้าสาสนาเลี้ยงหมื่นชะแล

เมื่อดั่งอันมหาธาตุเจ้าลัมพาง แลมหาธาตุเจ้าละพุนชื่อหริภุญชัยนั้นจักทางสูญเสียเลี้ยงจักมีชะแล เท้ามีแต่มหาธาตุเจ้าที่นี้รุงเรือง กาละเมื่อช้อยสาสนามีหั้นชะแล

•เขียนโดย manager•

•วันอาทิตย์ที่ 14 กรกฎาคม 2013 เวลา 15:49 น. - •แก้ไขล่าสุด •วันอาทิตย์ที่ 28 กรกฎาคม 2013 เวลา 21:21 น. •

(พระธาตุประจำพระเจ้า ๕ พระองค์ในเมืองล่อง) แห่งดอยพูทับทิม เมื่อพระเมตเตยยเจ้าจิกมาพายหนา จิกเปนมหาธาตุเจ้ารุ่งเรื่องมากันก็มีหินชะแล
แห่งดอยขวยปู่ฟ้าขึ้น เมื่อพระเจ้ากัสดปะนั้นเปนมหาธาตุเจดีย์รุ่งเรื่องที่ ๑ แล้ววันนั้นแล แห่งวัดไร้อยก้อยนั้น
เปนมหาธาตุแห่งพระเจ้ากุกสันธะแลพระโกนาคนะแล้ววันนั้นแล ในเมืองล่องอันเปนมุทธภูมิอันวิเศษแล วิศวกรมงลวนทานา วตฐาน
เป็นที่พระสัพพัญญูเจ้ามารอดจอดอยู่บูชาการคารวะ เขาใน ๘ หมื่น ๔ พันหลัง เเทมี ๔ หลังนี้แล นักบวชเจ้าทั้งหลายตนใดก็ดี อุปาสักกะอุปาสิกาผู้ใดก็ดี
จูงมีใจใส่สัทธาอินดีไปไหว้นบครพอย่ำ สักกระบูชาใน ๔ แห่งนี้ก็ได้สร้างแปลงกุฏิวิหารก็ดี แลทำบุญหื้อทานก็ดี
ก็เสมอดังหื้อทานทั้งหมื่นจำสีแลได้สร้างหื้อพระเจ้าเรายังธอมนเปนตนในที่อยู่นั้นแล ชาวเจ้าแลคนแลเทวดาทังหลาย
ได้ฟังตำนานเสลธาตุปุทธิปกปรมวิสุทธินั้นยังมีใจใส่สัทธานุโมทนาสาธุการยินดีตวงนิกเทอะ

เสลธาตุทิปกปรมวิสุทธินวนนา นิตติดา กล่าวตำนานเสลธาตุปุทธิปะอันประเสริฐ ล้ำเลิศในโลกา

เปนมูลลวันทนานาสัตตาคณาหื้อพ้นจากบ่วงคล้องคอกคังคาลาดแคล้ว เข้าสู่เวียงแก้วกล่าวคือเนรพาน ก็สระเสร็จแล้วด้วยประการดังกล่าวมานี้แล

ตำนานเสลธาตุปุทธิปะอันนี้มหาโพธิ์สัมภารเมธังกรเจ้า ได้แต่สำนักมหาสังฆะราชาสารจินดาเจ้า ตนเปนเจ้าศาสนาในเมืองลังกาทวีป เอามาไว้เมืองเชียงใหม่วันนั้นแล

ฯ

พระธาตุปู่ (ที่มา : ภูเดช แสนสา, ๒๕๕๐)

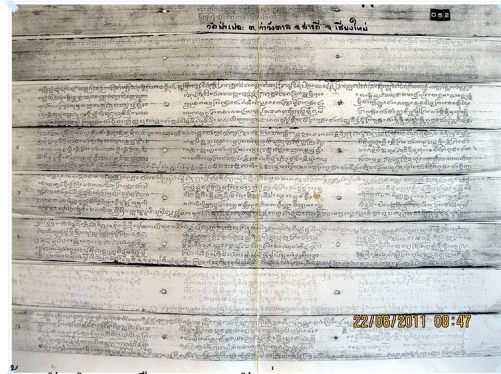
•เขียนโดย manager•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 14 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 15:49 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 28 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 21:21 น.•

สภาพของพระธาตุที่พังทลาย

พระธาตุที่พังทลายลงมาจากยอดเม. ๕-๕-๕ (จึงเกิด... กัดพระธาตุที่พังทลาย)

หุ่นขี้ผึ้งต้นฐานเมืองล่องของวัดป่าเปอะ